

moratam, aut affectam oportet esse. Et partes extra melopœiam, & apparatus eadem. Etenim ei opus est peripetitiis, & agnitionibus, & affectibus. præterea sententias, & elocutionem rectè habere. Quibus omnibus Homerus vsus est primus, & factus. Etenim poematum vtrumque constitutum est, Ilias quidem simplex, & affectu: Odyssæa verò implexum: agnitio enim per totum, & moralis est. Ad hæc dictione, & sententia omnes superant. Differt autem Epopœia & constitutionis longitudine, & metro. Ac longitudinis quidem terminus sufficiens dictus est. Debet enim esse eiusmodi, vt simul conspici & principium, & finis possit. Id sanè esset, si præcis minores constitutiones essent, & peruenirent ad multitudinem Tragœdiarum, quæ in vnam ponerentur auditione. Habet verò multum quiddam Epopœia, & quidem proprium, vt extendere magnitudinem possit: propterea quòd non contingit in Tragœdia imitari multas partes, quæ eodem tempore geruntur: sed eam sola, quæ geritur in scena, & histronum est. At in Epopœia, quia narratio est, licet efficere, vt simul multæ partes ad finem perducantur, quæ cum propriæ sint, augment poematis inolem. Quare hoc habet, quòd bonum est ad magnificentiam, & ad mutationem audientis, & ad incrementum, quod fit dissimilibus episodiiis. Simile enim, quod citò satietatem affert, efficit, vt Tragœdia displiceant. Metro autem heroicum ex experientia quadravit. Nam si quis aliquo alio metro narratiuam imitationem efficeret, aut multis, indecorum certè appareret. heroicum enim fit missimum, & tumidissimum est metrorum. Quamobrem & linguas, & translationes maximè recipit. Superuacanea enim est narratiua motio aliorum. Iambicum verò, & Tetrametrum mobilia sunt: hoc quidem ad saltationem accommodatum, illud verò rebus agendis idoneum. Præterea verò absurdus fit, si quis ipsa misceat, vt Chæremone. Quamobrem nemo fecit longam constitutionem alio, nisi heroo, sed, vt dicimus, ipsa docet natura, vt illud ipsum partiamur, quod congruit. Homerus autem & in alijs multis dignus est, qui laudetur, & in hoc etiam, quòd solus inter poetas id non ignorat, quòd ipsum facere oportet, ipsi enim poetæ quàm paucissima dicenda sunt. Etenim ipse non est secundum hæc imitator. Ac alij quidem ipsi per totum in actione versantur, & pauca imitantur, ac paucis in locis,

A δὲ ἐξ ἡμῶν τὰ μέρη ἕξω μελοποιίας καὶ ὁμοιω-
 ταῦτά, καὶ γὰρ ἀπειπετεῖον δὲ καὶ ἀναγνώρι-
 σταν καὶ παιδικῶν ἐπιταὶ διανοίας καὶ τῶν
 λέξιν ἕχον κελῶς οἷς ἅπαντι Ὀμηροῦ κέ-
 χρηται, καὶ πρῶτος καὶ ἰσχυρῶς. καὶ γὰρ καὶ τῶν
 ποιημάτων ἐκείνων συνίστηεν ἡ ἡρώδης,
 ἀπλοῦ καὶ παιδικῶν ἢ ὅσον Ὀδύσσεια, πε-
 πλεγμῶν ἀναγνώσεις γὰρ δὴλου καὶ ἡδι-
 κή. πρῶτος ἢ τούτοις λέξει καὶ διανοία παι-
 ρίας ἐκπρέβειλλε. διαφέρει δὲ κατὰ τὴν
 συστάσεως τὸ μήκος ἢ ἐποποιία καὶ τὸ μέ-
 τρον. τὴν γὰρ αὐτὴν μήκος ἕως ἰσχυρῶς εἰρημῶς.
 διώκεται γὰρ δὲ σιωπῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τὸ
 τέλος. εἴη δὲ αὐτῶν, εἴ τῶν ἀρχῶν ἐ-
 λλάττοις ἀμυστάσις εἶεν, πρῶτος τε τὸ πλῆθος
 τῶν βραβυδῶν τῶν εἰς μίαν ἀνεύουσαν πεθε-
 ραν παρῆκοιεν. ἕχον ἢ πρῶτος τὸ ἐπιτείνεταὶ τὸ
 μέγεθος, πολὺ πῆ ἐποποιία ἴδιον, διὰ τὸ ἐν
 μὲν τῇ βραβυδία μὴ ἐνδέχεσθαι ἅμα πρῶτος
 κῆρα πολλὰ μιμῆσαι, δὴ καὶ τὸ ὅτι τὸ σικυρῆς
 καὶ τῶν ὑποκειμένων μέγεθος μόνον. ἐν ἢ τῇ ἐπο-
 ποιία, διὰ τὸ διήγησιν εἶναι, ὅτι πολλὰ μέρη ἀ-
 μα ποιῆναι ἀναγνώσκειν, ὅφ' ἂν οἰκίαν ὄντων,
 αὐτῶν τε ὅτι ποιημάτων ὅλος. ὡς τῶν ἕχει
 τὸ ἀγασθὸν εἰς μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ μετα-
 βῆναι τὸν ἀκούοντα, καὶ ἐπισημασίου ἀνο-
 μοίους ἐπισημασίου. τὸ γὰρ ὁμοιον ταῦν πλη-
 ρῶν, ἐπισημασίου ποιῆσαι τὰς βραβυδίας. τὸ ἢ
 μέτρον τὸ ἡρωικὸν, ὅτι τὸ πρῶτος ἡρωικῶν. εἰ
 γὰρ τις ἐν δῆλον πῆ μέτρον διηγηματικῶν
 μιμητικῶν ποιῶν, ἢ ἐν πολλοῖς, ἀκαρπῆς αἰ-
 φαίνονται. τὸ γὰρ ἡρωικὸν, στασιμῶν τε καὶ ὁ-
 κωδῆστων τῶν μέτρον ὅτι. διὸ καὶ γλώσσας
 καὶ μεταφορὰς δέχεται μέγιστα. πρῶτος γὰρ καὶ
 ἢ διηγηματικῶν μιμητικῶν τῶν δῆλον. τὸ ἢ ἰα-
 βικὸν καὶ τετραμέτρον, κινητικῶν τὸ μὲν ὁρῶν-
 σικόν τὸ ἢ, πρῶτος κινῶν. ἐπὶ δὲ ἀποπώτερον
 εἰ μὴ γνοῖ τις αὐτὰ, ὡς πρῶτος Χερμῶν. διὸ
 οὐδεὶς μακρὰ σύστασιν ἐν δῆλον πεποιήκεν,
 ἢ τῶν ἡρώδης, ἀλλ' ὡς πρῶτος ἐπισημασίου, αὐτῆ ἢ φύσις
 διδάσκει τὸ ἀμύδιον αὐτῆ διαιρεῖσθαι.
 Ὀμηροῦ ἢ δῆλον τὸ πολλὰ ἀξίον ἢ ἐπισημα-
 σικῶν, καὶ δῆλον ὅτι πολλὰ τῶν ποιητῶν, ἐκ ἀ-
 ἴσως ὁ δὲ ποιῆναι αὐτῶν. αὐτῶν γὰρ δὲ τὴν
 πομπὴν ἐλάττωσιν λέγειν. ἢ γὰρ ὅτι καὶ ταῦτα
 μιμητικῶν. οἱ γὰρ αὐτῶν δῆλον, αὐτῶν μὲν δὲ ὅλου
 ἀγασθὸν ζωνταῖ, μιμητικῶν ἢ ὁμοίων καὶ ὁμοιωμάτων,
 ὅτι